

BEROEPS- BELANGEN

TANDARTSEN- EN VROEDVROUWEN-RECEPTEN EN APOTHEEKHOUDENDE ARTSEN.

Wij lezen in het nummer van de „Geneeskundige Gids” van
13 Januari j.l.:

Vraag 27: Hoe staat de apothekhoudende arts tegenover recepten van tandartsen, die zijn patiënt onder behandeling hebben (tandheerkundig), resp. vroedvrouwen.

Antwoord 27: Deze vraag bracht mij in herinnering de vraag, die onlangs in het *Tijdschrift voor Tandheerkunde* werd gesteld en beantwoord.¹⁾ De vraag luidde: „is het geoorloofd dat een tandarts, die gevestigd is in een plaats waar ook een apotheek is gevestigd en die een recept afgeeft aan een patiënt, die als huisarts heeft een apothekhoudend geneeskundige, de patient naar deze laatste verwijst ter bereiding van het voorgeschreven recept?” En het antwoord luidde: de patient dient zelf uit te maken, waar hij het recept zal laten bereiden. Het is o.a. den tandarts, zelfs indien hij daartoe wordt aangezocht, niet geoorloofd den patient hierbij van advies te dienen of hem te beïnvloeden”. Dit antwoord is oppervlakkig beschouwd heel goed: evenmin als de arts invloed op zijn patienten behoort uit te oefenen bij de keus van apotheker, evenmin behoort de tandarts dat te doen. Zelfs is het (wellicht overbodig) uitdrukkelijk in artikel 15 van de wet op de uitoefening van de artsnijbereidkunde den apotheker verboden „met eenen geneeskundige, rechtstreeks of zijdelings, enige overeenkomst betreffende het leveren van geneesmiddelen aan te gaan”. Onder „eenen geneeskundige” valt elke beoefenaar van geneeskunst, dus zoowel de arts, als de tandarts en de vroedvrouw.

Maar . . . de redactie van het *Tijdschrift voor Tandheelkunde* vergat dieper te delven en neemt stilzwijgend aan, dat tandartsen recepten mogen schrijven en dat apotheekhoudende artsen ze zonder meer zullen bereiden en afleveren (ik laat nu de apothekers verder buiten beschouwing).

De tandartsen vergeten inderdaad dagelijks, dat artikel 7 van de wet van 1876, die hun bevoegdheid omschrijft, uitdrukkelijk het „voorschrijven van inwendige geneesmiddelen” (alsmede het afleveren van geneesmiddelen) verbiedt, gezwegen van de aanwending van algemeen gevoelloosmakende middelen. Dan blijft er inderdaad voor toelaatbare tandartsenrecepten — die dus uitsluitend op uitwendige middelen mogen betrekking hebben — niet veel ruimte over. Ook als we „uitwendige” middelen ruim nemen en daaronder begrijpen alle middelen, die niet ingenomen, maar plaatselijk toegepast worden in den mond, is de geoorloofde tandartsenreceptuur zeer gering. Te geringer, omdat hij de middelen voor plaatselijk gebruik wel nooit zal voorschrijven, maar zelf zal toepassen en dat is volgens het beroemde „geneesmiddelmonster-arrest” van den hoogen raad geoorloofd, omdat „plaatselijk toepassen” dan niet onder „aflevering” valt. Maar — nu komt de moeilijkheid voor den apotheekhoudenden arts — indien de patient, zijn patient, nu bij hem komt met een tandartsenrecept, waarop een „inwendig geneesmiddel” voorkomt: aspirine, Veramon, een slaapmiddel, een tonicum, enz. Wel is de arts, evenals de apotheker, bevoegd op een *onbevoegdlijk* geschreven recept geneesmiddelen af te leveren: een dergelijk papiertje is dan eigenlijk geen „recept” in den zin van artikel 9 van de wet op de uitoefening van de artsenijsbereidkunde, maar een verzoek om een geneesmiddel „dat met bepaalde aanduiding van het verlangd geneesmiddel gevraagd wordt” (slot artikel 9). Men begrijpe het verschil: de arts levert dan niet af, de verantwoordelijkheid voor het voorschrift en het voorgeschrevene verder aan den tandarts latend, maar op eigen verantwoordelijkheid.

De arts behoort zich dus in al die gevallen rekenschap te geven van de vraag of hij die verantwoordelijkheid kan dragen. Meent hij van niet, dan stelle hij aflevering uit en plege terwille van de collegialiteit onder beoefenaren van geneeskunst eerst overleg met den betrokken tandarts met de suggestie het „recept” zoodanig te wijzigen als de arts meent, dat noodzakelijk is om de verantwoordelijkheid voor

de aflevering te kunnen dragen. Weigert de tandarts het recept te wijzigen, dan weigere de arts de bereiding."

Dat de redactie van het Tijdschrift voor Tandheelkunde „vergat dieper te delven", vinden wij ietwat verbluffend. De redactie neemt *allermint* stilzwijgend aan, dat „tandartsen recepten mogen schrijven en dat apotheekhoudende artsen ze zonder meer zullen bereiden en afleveren", maar is integendeel van meening dat, waar de tandartsen *weten* dat het voorschrijven van inwendige geneesmiddelen hun verboden is, zij zulks zullen nalaten, ook al omdat artsen en apothekers deze recepten niet zouden afleveren.

Wanneer dus een vraag gesteld wordt over door den tandarts af te geven recepten, dan spreekt het wel van zelf, dat er alleen bedoeld kan zijn diè recepten, die hij het recht heeft voor te schrijven. Wanneer de schrijver in de „Gids" kalmweg mededeelt „dat de tandartsen inderdaad dagelijks vergeten, dat art. 7 van de wet van 1876 hun het voorschrijven van inwendige geneesmiddelen verbiedt", dan is dit een bewering die men eerst zou moeten waar maken.

Het overschrijden van de bevoegdheid tot het voorschrijven dier middelen is ook al daarom niet noodig, omdat de patient *zonder recept* vrijwel alles kan krijgen wat de tandarts hem zou willen voorschrijven, zij het dan ook dat er sinds 1876 van een leemte in de wet gesproken moet worden en er hier zonder twijfel verandering in dient te komen. Wanneer nu bovendien de patient dit recept bij zijn huisarts zou moeten laten klaarmaken, dan ligt het toch wel zeer voor de hand, dat de tandarts dien huisarts verzoekt den patient het betreffende middel te willen verstrekken en is *voorschrijven* niet alleen onjuist, maar ook onlogisch en overbodig!

REDACTIE.

PRINCIPIEELE WIJZIGING *)
IN HET TANDHEELKUNDIG ONDERWIJS

Aanvulling der hooger-onderwijswet.

ONTWERP VAN WET.

Wij WILHELMINA, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, saluut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is den wettelijken grondslag voor de regeling van de tandheelkundige examens op te nemen in de hooger-onderwijswet en te doen vervallen uit de wet van 25 December 1878, *Staatsblad* No. 222;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I.

Na artikel 148 der hooger-onderwijswet wordt ingevoegd een artikel 148*bis*, luidende als volgt:

Artikel 148*bis*.

De titel van tandarts verleent de bevoegdheid tot het uitoefenen der tandheelkunst.

Aan de Rijksuniversiteit te Utrecht is verbonden een opleiding tot tandarts.

Onder toezicht van de faculteit der geneeskunde wordt de opleiding in de tandheelkunde opgedragen aan daartoe op aanbeveling van de faculteit te benoemen docenten, alsmede aan leden van de faculteit, aan welke laatsten door Ons deswege een toelage wordt toegekend.

*) Bij het ter perse gaan ontvangen.

De titel van tandarts wordt verkregen door het afleggen van de examens en het voldoen aan de voorwaarden, vast te stellen bij algemeenem maatregel van bestuur.

Tot het afleggen der tandheekkundige examens wordt ieder toegelaten, die in het bezit is van het getuigschrift van met goed gevolg afgelegd eindexamen van een gymnasium B of van het hiermede gelijkgesteld getuigschrift, bedoeld in artikel 12, of van een hoogere burgerschool B of van het hiermede gelijkgesteld getuigschrift, bedoeld in artikel 55, tweede lid, der middelbaar-onderwijswet.

Zij, die in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao of in een ander Rijk, na afgelegd examen, het recht tot uitoefening der tandheekkunst aldaar hebben verkregen, kunnen tot de tandheekkundige examens worden toegelaten. Bij algemeenem maatregel van bestuur wordt, na ingewonnen advies van den senaat, aange-
wezen, welke getuigschriften aan de bezitters deze toelating ver-
leenen.

Artikel II.

Het eerste lid van artikel 8 van de wet van 25 December 1878, *Staatsblad* no. 222, wordt gelezen als volgt:

De titel van tandarts geeft de bevoegdheid tot het uitoefenen der tandheekkunst en wordt verkregen door het afleggen van de door de wet gevorderde examens.

Het tweede lid van artikel 8 en de artikelen 9, 10, 18 en 19 van de wet van 25 December 1878, *Staatsblad* No. 222, vervallen.

In artikel 22 van de wet van 25 December 1878, *Staatsblad* No. 222, vervalt: „tandarts”.

Artikel III.

Deze wet treedt in werking met ingang van een nader door Ons te bepalen tijdstip.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges, en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

*De Minister van Onderwijs,
Kunsten en Wetenschappen,*

MEMORIE VAN TOELICHTING

In de Memorie van Antwoord van de Onderwijs-begrooting voor 1938 heeft de ondergeteekende medegedeeld, dat hij een commissie had ingesteld, aan welke was opgedragen om door het geven van leiding en het doen van voorstellen ter bevoegder plaatse werkzaam te zijn in het belang van een goeden gang van zaken bij het tandheelkundig onderwijs. In overleg met deze commissie heeft — zoo luidde het verder — de ondergeteekende in voorbereiding doen nemen een aanvulling van de hooger-onderwijswijswet met bepalingen omtrent het tandheelkundig onderwijs, een ontwerp van een algemeenen maatregel van bestuur, regerende de tandheelkundige examens en wat hiermede samenhangt, en een nieuw reglement op het beheer van het tandheelkundig instituut.

Het voorstel tot aanvulling van de wet op het hooger onderwijs, dat hierbij aan de Staten-Generaal wordt aangeboden, is het uitvloeisel van den arbeid der bedoelde commissie, van de Medische Faculteit aan de Rijksuniversiteit te Utrecht en van het College van Curatoren. In dit wetsontwerp worden het tandheelkundig onderwijs en de tandheelkundige examens, zonder dat hierop de artikelen 130—136 der hooger-onderwijswet van toepassing zullen zijn, meer in universitair verband gebracht.

Het eerste lid van het ontworpen artikel 148*bis* stelt vast, dat de opleiding tot tandarts in universitair verband zal geschieden aan de Rijksuniversiteit te Utrecht.

Het tweede lid, overgenomen uit de wet van 25 December 1878, *Staatsblad* No. 22, behoort bij de beoogde regeling in de hooger-onderwijswet, waarin soortgelijke artikelen voorkomen met betrekking tot de uitoefening van de geneeskunst (artikel 143) van de artsenijbereidkunst (artikel 145) en van de veeartsenijkunst (artikel 145*bis*).

Het derde lid draagt de opleiding in de tandheelkunde op aan de docenten, die uitsluitend voor het geven van dit onderwijs worden aangesteld, alsmede aan de leden van de faculteit, aan wie behalve hun aanstelling nog een bijzondere leeropdracht in de tandheelkunde verstrekt wordt, waarvoor een afzonderlijke belooning zal worden toegekend.

Het vierde lid bepaalt, dat de examenregeling nader bij algemeenen maatregel van bestuur zal worden vastgesteld.

Het vijfde lid regelt de toelating tot de tandheelkundige examens in denzelfden zin als thans het geval is.

Het zesde lid maakt het mogelijk om, evenals thans bij Koninklijk besluit van 26 Maart 1895, *Staatsblad* No. 37, is geschied, hen, die in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao of in een ander Rijk, na afgelegd examen, het recht tot uitoefening der tandheelkunst hebben verkregen, hier te lande toe te laten tot de tandheelkundige examens.

Het primaire doel is, door een einde te maken aan het dualistische karakter van de tandheelkundige opleiding, deze te verbeteren en wettelijk te brengen tot de zorg van de faculteit der geneeskunde. Dit wordt bereikt door de regeling van het tandheelkundig onderwijs in de hooger-onderwijswet op te nemen en uit de wet van 25 December 1878, *Staats-*

blad No. 222, te doen vervallen. De ontworpen regeling beoogt voorts een versterking van den medischen grondslag van het onderwijs voor de tandheelkundige studenten: zij ziet de tandverzorging als een onderdeel van de geneeskunt. Hiervoor is noodig de tandheelkundige opleiding bij de regeling, die de wet voor het hooger onderwijs geeft te doen aansluiten, waardoor de reeds bestaande verhouding met het universitair-medisch onderwijs meer tot haar recht komt en de band met dit onderwijs wordt versterkt. De regeling zelf kan bij algemeenen maatregel van bestuur worden vastgesteld. Deze zal alsdan bevatten een opsomming van de vakken, waarin examens en tentamens moeten worden afgelegd, de verdere regeling van de examens en voorts alles, wat op de examencommissie betrekking heeft.

Dat de thans in de wet van 25 December 1878, *Staatsblad* No. 222, geldende regeling naar de materie wordt overgebracht naar een algemeenen maatregel van bestuur, geschiedt naar analogie van het bestaande artikel 131 der hooger-onderwijswet. Het ligt voor de hand, dat — nu dit beginsel aanvaard is — het ook met betrekking tot het tandheelkundig onderwijs toepassing vindt.

De ondergeteekende merkt op, dat bij de wetten van 11 Juni 1921, *Staatsblad* No. 782, en van 24 November 1922, *Staatsblad* No. 613, met betrekking tot de artsexamens en de apothekers-examens in gelijken zin is gehandeld.

*De Minister van Onderwijs,
Kunsten en Wetenschappen,*

J. R. SLOTEMAKER DE BRUÏNE.

HET WETSONTWERP VOOR DE TANDHEELKUNDIGEN

NADERE VOORZIENINGEN INZAKE DE TANDHEELKUNDE.

NOTA VAN WIJZIGING. *)

(Ingezonden 9 Februari 1939).

No. 3.

In het wetsontwerp worden de volgende wijzigingen gebracht.

In artikel 4, eerste lid, onder *b*, wordt het woord „doen” vervangen door: verrichten.

In artikel 4 wordt een nieuw lid ingevoegd, luidende als volgt:

2. Het aanwenden van plaatselijke gevoelloosmakende middelen is hun geoorloofd. *Middelen*

Het tweede lid van artikel 4 wordt derde lid.

In artikel 5 wordt, na de tweede alinea, ingevoegd een alinea, luidende als volgt:

b. Tusschen de woorden „maakte” en „aan” wordt ingevoegd: aan handelingen, die het vertrouwen in de tandheelkundigen ondermijnen, of.

De letters *b*, *c* en *d* in artikel 5 worden vervangen respectievelijk door: *c*, *d* en *e*.

*) Bij het ter perse gaan ontvangen.

NADERE VOORZIENINGEN INZAKE DE TANDHEELKUNDE.
GEWIJZIGD ONTWERP VAN WET.

No. 4.

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN, PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, saluut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is dat zij die zijn toegelaten geweest tot het afleggen van het practisch examen, bedoeld in de wet van 18 Mei 1929 (*Staatsblad* n°. 257), doch niet aan dat examen hebben deelgenomen of daarvoor niet zijn geslaagd, nog éénmaal in de gelegenheid worden gesteld om van hun practische bekwaamheden te doen blijken, alsmede dat de bevoegdheid van de tandheelkundigen nader wordt omschreven;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel 1.

1. Zij, die zijn toegelaten geweest tot het afleggen van het practisch examen, bedoeld in de wet van 18 Mei 1929 (*Staatsblad* n°. 257), doch niet aan dat examen hebben deelgenomen of daarvoor niet zijn geslaagd, worden nog éénmaal in de gelegenheid gesteld om door een examen van hun practische bekwaamheid tot uitoefening van de bevoegdheid van den tandheelkundige te doen blijken.

2. Zij, die van deze gelegenheid gebruik wenschen te maken, zenden binnen twee maanden na den dag, met ingang waarvan deze wet in werking treedt, een daartoe strekkend verzoek aan Onzen Minister met de uitvoering dezer wet belast, met overlegging zoo mogelijk van het bewijs, dat zij zijn toegelaten geweest tot het eerstbedoeld examen.

3. Zij, die het in het vorig lid bedoeld verzoek hebben ingezonden en van wie ten genoegen van Onzen voornoemden Minister is aangetoond, dat zij tot het eerstbedoeld examen zijn toegelaten geweest, worden tot het afleggen van het in de tweede plaats bedoeld examen toegelaten, nadat zij hebben deelgenomen aan een vooronderzoek.

Artikel 2.

1. Onze voornoemde Minister stelt de noodige regelingen vast voor het vooronderzoek en het examen, bedoeld in het derde lid van het vorig artikel, en wijst de personen aan, die het vooronderzoek leiden en die het examen afnemen.

2. In de in het vorig lid bedoelde regelingen wordt het navolgende in acht genomen:

a. het examen wordt afgenomen door één commissie voor alle candidaten;

b. bij den uitslag van het examen wordt tevens rekening gehouden met de bij het vooronderzoek betoonde bekwaamheid.

Artikel 3.

1. Zij, die het in het vorig artikel bedoeld examen met goed gevolg hebben afgelegd, ontvangen een diploma, waarvan het model wordt vastgesteld door Onzen voornoemden Minister.

2. Op hen, die in het bezit zijn van het in het vorig lid bedoeld diploma, zijn van toepassing de wettelijke bepalingen, die gelden voor hen, wier bewijzen van vestiging andermaal zijn geïseerd, ingevolge de wet van 30 December 1926 (*Staatsblad* n°. 454). Voor de toepassing van het laatste lid van het Eenig artikel van genoemde wet wordt dit diploma gelijkgesteld met het ten tweede maal geïseerde bewijs van vestiging.

Artikel 4.

1. Zij, die den titel van „Tandheerkundige” mogen voeren, zijn uitsluitend bevoegd:

a. tot de toepassing van de tandprothese;

b. tot het verrichten van tandextracties;

c. tot het maken van tandvullingen en het verrichten van andere plaatselijke behandelingen der tanden, strekkende tot hun behoud.

2. Het aanwenden van plaatselijk gevoelloosmakende middelen is hun geoorloofd.

3. Het is hun niet geoorloofd personen beneden den leeftijd van zestien jaar te behandelen.

Artikel 5.

In artikel 16 van de wet van 2 Juli 1928 (*Staatsblad* n°. 222) worden de navolgende wijzigingen aangebracht.

a. De woorden „Een tandheelkundige, als bedoeld in de wet van 30 December 1926 (*Staatsblad* n°. 454), die” worden vervangen door: Hij, die den titel van „Tandheelkundige” mag voeren, en die.

b. Tusschen de woorden „maakte” en „aan” wordt ingevoegd: aan handelingen, die het vertrouwen in de tandheelkunde ondermijnen, of.

c. De woorden „toepassing van de volledige tandprothese” worden vier maal vervangen door: uitoefening van zijn bevoegdheid.

d. De woorden „de bevoegdheid de volledige tandprothese toe te passen” worden twee maal vervangen door: zijn bevoegdheid.

e. De woorden „de volledige tandprothese toepast” worden twee maal vervangen door: die bevoegdheid uitoefent.

II

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

De Minister van Sociale Zaken,

HET WETSONTWERP VOOR DE TANDHEELKUNDIGEN

NADERE VOORZIENINGEN INZAKE DE TANDHEELKUNDE

Memorie van Antwoord. *)

(Ingezonden 9 Februari 1939).

In de Memorie van Toelichting heeft de ondergeteekende uiteengezet de gronden, waarop hij de overtuiging heeft gekregen, dat de bedoeling van den wetgever bij de toepassing der wet van 18 Mei 1929, *Staatsblad* n°. 257, niet tot haar recht is gekomen. De opzet van het door die wet ingestelde examen was niet doelmatig, terwijl het examen zelfs in een bepaald opzicht met de bewoording der wet in strijd was, gelijk in de Memorie van Toelichting is gemotiveerd. Ter zijde latende de vraag, of hier van bepaalde duidelijke fouten kan worden gesproken, is de ondergeteekende van oordeel, dat die omstandigheid, welke kennelijk heeft geleid tot onbillijke beoordeelingen van kandidaten, alleszins het streven rechtvaardigt naar herstel van onrecht door middel van een wettelijke regeling.

Het feit, dat reeds meer dan één ambtsvoorganger blijkbaar tevergeefs heeft getracht door een bepaalden maatregel een einde te maken aan de telkens terugkeerende klachten van de zijde der tandtechnici, mocht den ondergeteekende niet ontheffen van de taak, om te trachten een billijke oplossing dezer moeilijke aangelegenheid alsnog te bevorderen. De illusie, daarin te kunnen slagen, werd gesterkt door het resultaat van het overleg met de belanghebbende organisaties (waarop aan het slot van deze Memorie zal worden teruggekomen). Het zijn overigens niet direct de, in tallooze requesten aan de Regeering en de Kamer geuite, klachten, welke den ondergeteekende tot werkzaamheid op het gebied van de quaestie der tandtechnici hebben aangezet. Veeleer kwam hij na een voorloopige kennismaking van de stukken bij nadere zelfstandige en onbevooroordeelde bestudeering, in het bijzonder van het ambtelijke rapport over het examen van 1930, tot den stelligen indruk, dat uit een oogpunt van billijkheid een wettelijke herziening noodzakelijk is. Zoowel deze nadrukkelijke verklaring als het feit, dat in het ingediende wetsontwerp slechts één groep van de onderscheidene klagers is betrokken, kunnen buiten twijfel stellen, dat het ontwerp niet als winst voor de aanhouders valt te beschouwen. Voor den ondergeteekende zal bovendien na de aanneming van de voorgestelde regeling en de uitvoering daarvan — waarop hij zich voorstelt scherp toe te zien — de quaestie der tandtechnici geliquideerd zijn, ook al zal hier en daar nog ontevredenheid blijven bestaan. De ondergeteekende zal dan voorts bevorderen, dat worde behaald de te verwachten winst van de regeling, namelijk nauwlettend

*) Bij het ter perse gaan ontvangen.

toezicht op de uitoefening der tandheelkundige praktijk in haar verschillende vormen.

Bij de thans bestaande onzekerheid kan dat toezicht nu eenmaal niet naar wensch worden uitgeoefend; tegen de onbevoegden, die in strijd met de geldende wetten werkzaam zijn, doch ten aanzien van wie niet zonder meer kan worden gezegd, dat hun niet ook in rechte te kort is gedaan, kan bezwaarlijk met de vereischte kracht strafrechtelijk worden opgetreden vóórdat de toestand wat hen betreft en ten aanzien van den omvang van de wettelijke bevoegdheden is gesaneerd. Met het treffen van een aflopende regeling, als voorgesteld, zullen belangen van de volksgezondheid niet worden geschaad — tegen schade toch wordt gewaakt door een examen, dat op de te verkrijgen bevoegdheid zal worden afgestemd — en zal tevens onrecht worden hersteld. Het is naar de meening van den ondergeteekende niet gelukkig uitgedrukt, in dit verband van het achteraf sanctionneeren van een onwettigen toestand te spreken; ware dit verwijt gegrond, dan zou de wetgevende macht zich bij de vorige regelingen op dit gebied aan een min oirbare praktijk hebben schuldig gemaakt. De bewering, dat de ondergeteekende zich bij het wetsontwerp, dat geleid heeft tot de toevoeging van de twee nieuwe leden aan de wet op de uitoefening der geneeskunst, op een ander standpunt zou hebben gesteld, is hem niet duidelijk. Het schijnt hem toe, dat de beide ontwerpen, die van geheel verschillende omstandigheden uitgaan, geen principieel vergelijkbare factoren bevatten.

Met betrekking tot de groepen van tandtechnici, die meenen voor wettelijke maatregelen in aanmerking te komen, heeft de ondergeteekende zich opzettelijk beperkt tot degenen, die tot het examen van 1930 zijn toegelaten en daarvoor niet zijn geslaagd, zonder overigens onderscheid te maken of zij al dan niet aan het examen hebben deelgenomen. Wil men niet nieuwe tandtechnici-quaesties in het leven roepen, dan dient tusschen de verschillende groepen, welke meenen in den loop der jaren onbillijk bejegend te zijn, een scheiding te worden gemaakt, en wel naar het al dan niet toelaten tot het vorige examen. Immers niet is gebleken, dat bij het wettelijk stellen van de criteria voor die toelating en bij de toepassing van die criteria lichtvaardig of onbillijk te werk is gegaan. Met betrekking tot degenen, die, bezittende het krachtens de wet van 1925 vereischte visum, wegens hun jeugdigen leeftijd in 1930 naar het oordeel van den toenmaligen Minister niet aannemelijk konden maken, dat zij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese als beroep toepasten, en die daarom niet tot het practische examen van 1930 zijn toegelaten, bestaat geen aanleiding terug te treden in het ministerieele oordeel van 1930. De ondergeteekende is de overtuiging toegedaan, dat behalve de in het ontwerp beoogde groep er geen personen meer zijn, die onrechtmatig behandeld zijn, ook al zullen sommigen zich gedupeerd blijven achten.

Tegen het denkbeeld om aan hen, die krachtens de wet van 1925 een visum hebben verkregen en die thans ouder zijn dan 55 jaar, de bevoegdheid van den tandheelkundige te verleenen zonder examen, heeft de ondergeteekende bezwaar. Dit denkbeeld bevat een element van willekeur tegenover jongeren, die wellicht zich door de praktijk een even

grootte of grootere bekwaamheid hebben gevormd. In het door de wet beoogde vooronderzoek en examen moeten voor allen gelijkelijk de waarborgen liggen voor een billijke beoordeeling hunner capaciteiten.

De inrichting van het vooronderzoek leent zich, naar de meening van den ondergeteekende, niet voor een nadere regeling in de wet. De leiding van het vooronderzoek en de examencommissie zullen met de meeste zorg worden samengesteld. Het ligt niet in de bedoeling daarin vertegenwoordigers van belanghebbenden te betrekken, hetwelk in het algemeen bij een examen en in het bijzonder bij deze procedure onwenselijk moet worden geacht. De ondergeteekende vleit zich met de hoop, dat hij personen van zoodanige objectiviteit en goeden wil zal kunnen vinden, dat voor eenig wantrouwen, van welke zijde ook, geen grond zal bestaan. Tegen het instellen van een beroepsinstantie bestaan overwegende bezwaren, welke in het Voorloopig Verslag te recht ten aanzien van dat denkbeeld zijn aangevoerd.

Met betrekking tot de nadere omschrijving van de bevoegdheid van den tandheelkundige worde in de eerste plaats opgemerkt, dat die omschrijving geheel overeenkomt met de practijk, zooals deze zich ondanks het arrest van den Hoogen Raad van 9 Februari 1920 heeft ontwikkeld. Dit feit rechtvaardigt op zich zelf wel niet de aansluiting er aan in de wet, doch op die practijk is tevens ingesteld geweest het examen van 1930. Al degenen, die den titel van „tandheelkundige” mogen voeren, zijn mitsdien geëxamineerd op hun bekwaamheid in zake de verrichtingen, die onder de voorgestelde omschrijving zullen vallen. Het ligt natuurlijk in de bedoeling, ook thans het vooronderzoek en het examen op die omschrijving geheel in te stellen. De ruimere wettelijke bevoegdheid zal derhalve volledig en voor allen op een met vrucht ondergaan onderzoek naar hun bekwaamheid steunen. De verrichtingen, bedoeld in artikel 4, eerste lid, onder c, van het ontwerp beduiden de z.g. conserveerende tandheelkunde, welke, behalve het maken van tandvullingen, ook wortelbehandeling en tandsteenverwijdering omvat. Het verschil tusschen de bevoegdheid der tandartsen en die der tandheelkundigen zal voortaan, zooals blijkt uit een vergelijking van de voorgestelde omschrijving met de opsomming in art. 7 der wet van 24 Juni 1876, *Staatsblad* n°. 117, bestaan allereerst in het feit, dat de uitoefening der orthodontie, d.w.z. de behandeling van de anomalieën van den stand der tanden in haar geheel aan de tandheelkundigen blijft ontzegd, en dat dezen evenmin de tandkassen en het tandvleesch zullen mogen behandelen, behalve wanneer een dergelijke behandeling geboden is door een extractie. Aangezien de opsomming in artikel 4 van het ontwerp blijkens den aanhef limitatief is, en in het bijzonder extracties in de meeste gevallen niet zonder plaatselijke verdooving behooren te geschieden, dient nog te worden vastgelegd, dat het aanwenden van plaatselijk gevoelloos makende middelen den tandheelkundige geoorloofd is; de in het Voorloopig Verslag dienaangaande gestelde vraag duidt te recht in die richting. De omissie is hersteld door invoeging van een nieuw lid in artikel 4.

Voorts zal verschil in bevoegdheid bestaan ten aanzien van de behandeling van jeugdige personen, welke aan de tandheelkundigen zal worden

onthouden. De leeftijdsgrens is veiligheidshalve op 16 jaar gesteld. Wel is waar is in normale gevallen op den 14-jarigen leeftijd het blijvend gebit doorgekomen, doch in vrij talrijke uitzonderingsgevallen is op dien leeftijd het proces der wisseling nog aan den gang; juist hierbij kunnen zich dan complicaties voordoen, welke behandeling de kennis en de geoefendheid van den tandarts vereischt. Om deze reden is een marge genomen.

De ondergeteekende heeft er bezwaar tegen, om uitzonderingen op het verbod van de behandeling van jeugdige personen toe te laten. Afgezien nog van het feit, dat zulks het toezicht op de handhaving er van zou bemoeilijken, moet iedere uitzondering voor een behoorlijke tandverzorging van kinderen bedenkelijk worden geacht; verreweg de meeste ingrepen in het melkgebit kunnen van groote beteekenis zijn voor het doorkomen van het blijvend gebit. De voorgestelde bepaling is geheel in den geest van de bestaande wetten en beteekent dus geen beperking, omdat de wettelijke bevoegdheid der tandheekundigen thans tot uitgangspunt heeft de prothese, welke uiteraard bij kinderen niet worden toegepast.

Met betrekking tot de weglating van het woord „volledige” vóór „tandprothese” wijst de ondergeteekende er op, dat met dat woord bedoeld worden de verrichtingen, die voor het toepassen van een prothese noodig zijn. Nu die verrichtingen door de voorgestelde omschrijving bij de overige bevoegdheden zijn inbegrepen, is het woord overbodig geworden en — omdat het alleen nog begripsverwarend zou kunnen werken — geëlimineerd. Hierdoor wordt bovendien overeenstemming bereikt met de bewoording in artikel 7, eerste lid, onder *b*, van de wet van 24 Juni 1876 (*Staatsblad* n°. 117), waar ook alléén van „tandprothese” wordt gesproken.

Het vermelden van „kiezen” naast „tanden” is in dit onderwerp niet noodig, aangezien — zooals te recht in het Voorloopig Verslag is opgemerkt —, geen van de wetten betreffende de tandheekunde de kiezen naast de tanden noemt en kennelijk in deze wetten de kiezen onder de tanden worden begrepen.

In de omschrijving der bevoegdheid is bij Nota van Wijziging nog een redactioneële verbetering aangebracht: het is juist te spreken van het „verrichten” dan van het „doen” van tandextracties.

Ten slotte maakt de ondergeteekende van deze gelegenheid gebruik een correctie te brengen in de verhouding van den tandheekundige tot het medisch tuchtrecht. De tandheekundige is namelijk in dit opzicht niet gebonden aan de ongeschreven regels eener beroepsethiek, in tegenstelling met den tandarts (benevens den geneeskundige en de vroedvrouw), die, wanneer hij zich schuldig maakt aan handelingen, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnen, door een tuchtmaatregel kan worden getroffen. Tegen een overeenkomstige gedragslijn met betrekking tot de tandheekundigen zou kunnen worden aangevoerd, dat het hier gaat om een betrekkelijk kleine en uitstervende groep van personen, te wier opzichte derhalve nauwelijik van een „stand” zou kunnen worden gesproken. Dergelijke bezwaren van Regeeringszijde geuit, toen bij de voorbereiding van de wet van 2 Juli 1928, *Staatsblad* n°. 222, artikel 16 als overgangsbepaling bij amendement door de Bijzondere Commissie werd

voorgesteld (*Handelingen Tweede Kamer 1927—1928*, blz. 2080). Die bezwaren golden het geheele artikel; a fortiori zouden ze hebben gegolden, indien de voorstellers van het artikel daarin de bedoelde clausule zouden hebben opgenomen, hetgeen allicht met opzet niet is geschied. Nu ten gevolge van het onderhavige wetsontwerp de groep der tandheelkundigen zal worden uitgebreid en hun bevoegdheid wettelijk zal worden vastgesteld, bestaat er naar de meening van den ondergeteekende wel reden om een clausule betreffende de beroepsethiek in het laatstbedoelde wetsartikel op te nemen. De uitbreiding der wettelijke bevoegdheid behoort voorts met een uitbreiding der wettelijke verantwoordelijkheid samen te gaan. Ten slotte is in voorgaande jaren de noodzakelijkheid aan den dag getreden om te kunnen optreden tegen tandheelkundigen die zich door misleidende handelingen (b.v. het zg. dekken van onbevoegden) en propaganda (o.a. in dagbladen, strooibiljetten, prospectussen, en met misleidende qualificaties als „kliniek voor tandheelkundige patiënten” e.d.) een groote praktijk hebben verworven ten nadeele van de tandartsen, die wél aan de regelen eener beroepsethiek zijn gebonden.

Aangezien het overgrootste deel der bevoegde tandheelkundigen zich niet aan dergelijke handelingen en propaganda schuldig maakt en zich het in hem gestelde vertrouwen waardig heeft getoond, acht de ondergeteekende het verantwoord om ook ten opzichte van hen regelen eener beroepsethiek aan te nemen, bij overschrijding waarvan zij voor den medischen tuchtrechter kunnen worden gedaagd. Hij stelt daarom een daartoe strekkende toevoeging in het eerste lid van artikel 16 der wet van 2 Juli 1928, *Staatsblad* n°. 222, voor, afwijkende van de in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet gebruikelijke bewoording in zoverre, dat niet van een „stand” sprake is. Het is minder juist ten aanzien van de groep der tandheelkundigen dat woord te gebruiken; de strekking van de bepaling verandert, naar de meening van den ondergeteekende, dientengevolge niet.

De ondergeteekende heeft gemeend goed te doen, de uiteindelijke regeling van de quaestie der tandtechnici in nauw overleg met de organisaties van daarbij betrokkenen voor te bereiden. Dat overleg heeft in hoofdzaak plaats gehad in eenige besprekingen tusschen den ondergeteekende en den directeur-generaal van de Volksgezondheid eenerzijds en afgevaardigden van de drie in de Memorie van Toelichting genoemde organisaties anderzijds. Met inachtneming van hetgeen daarbij te berde werd gebracht is vervolgens de wettelijke regeling geformuleerd en vertrouwelijk aan de drie besturen ter beoordeeling toegezonden.

De besturen van de Nederlandsche Vereeniging van Tandheelkundigen en de Vereeniging van Tandtechnici hebben met de strekking der regeling hun volledige instemming betuigd. Laatstgenoemde vereeniging omvatte in Maart jl. (toen met haar overlegd werd) 34 leden, terwijl 23 tot het examen van 1930 opgeroepen tandtechnici er niet bij waren aangesloten. Uiteraard vereischte het verkrijgen van overeenstemming met het hoofdbestuur van de Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde méér overleg; de ondergeteekende stelt er evenwel prijs op te verklaren, dat het hoofdbestuur gedurende alle besprekingen op alleszins lofwaardige wijze de behartiging van de belangen van de

leden zijner vereeniging aan begrip voor realiteit heeft weten te paren.

De ondergeteekende heeft bij het overleg vooropgesteld, dat het de bedoeling der Regeering is, de quaestie der tandtechnici definitief te liquideeren en tegen onbevoegde uitoefening der tandheelkunde met kracht op te treden. Hij stelde daarbij in het licht, dat de mogelijkheid voor een en ander afhankelijk was van het tot stand komen van een wettelijke regeling in den geest van het aanhangige ontwerp. Zou een dergelijke regeling niet worden getroffen, dan zou wel niet alles van de zijde der tandtechnici getolereerd behoeven te worden, maar toch een bevredigende oplossing niet zijn te verkrijgen. Het hoofdbestuur heeft vervolgens, met inachtneming van die motieven, zich vereenigd met den inhoud van het wetsontwerp met uitzondering van de aanvankelijk voorgestelde bevoegdheidsbepaling, waartegen het overwegend bezwaar had. Een andere redactie werd in overweging gegeven, welke de ondergeteekende ongewijzigd in het wetsontwerp heeft overgenomen en waartegen bij de beide andere organisaties geen bezwaar is gerezen. In het vooruitzicht van een uiteindelijke oplossing heeft het hoofdbestuur gemeend, zijn aanvankelijk verzet tegen de regeling der bevoegdheid niet langer te mogen handhaven en den ondergeteekende de verzekering gegeven niet slechts, dat van zijn zijde geenerlei verzet tegen de totstandkoming van het ontwerp van wet zou plaats hebben, maar ook, dat zijnerzijds medewerking bij de uitvoering der wet zou worden bevorderd, indien dit na het tot stand komen door den ondergeteekende mocht worden verlangd.

In het verslag van de te Maastricht gehouden vergadering der genoemde maatschappij, verschenen in het *Tijdschrift voor Tandheelkunde* van Juli 1938, staat te lezen, dat de door het hoofdbestuur gevolgde gedragslijn bij de aanwezigen kennelijk algemeene instemming vond. Wel blijkt uit het verslag, dat nog eenig verschil van meening heerschte bij enkele leden omtrent de door de leden aan te nemen houding ten aanzien van eventuele medewerking bij de uitvoering, welke door het hoofdbestuur voor zich was toegezegd. Doch anderzijds werd opgemerkt, dat, al mochten de leden voor zich vrij zijn om te bepalen of zij zich beschikbaar konden stellen, voor de maatschappij dit geen vraag meer was, en de hoop werd uitgesproken, dat zij, wanneer een beroep op hen zou worden gedaan, met een en ander rekening zouden houden. Van een „grootte verdeeldheid” onder de leden blijkt in het geheel niet in het verslag.

Dat die verdeeldheid inderdaad niet bestaat, is ten overvloede komen vast te staan in de zeer druk bezochte buitengewone algemeene vergadering der maatschappij op 17 December jl., waarin met algemeene stemmen het beleid van het hoofdbestuur ten aanzien van het wetsontwerp in een motie is goedgekeurd.

De ondergeteekende heeft er overwegend bezwaar tegen om ambtelijke adviezen aan de Kamer over te leggen. De Gezondheidsraad is niet omtrent dit ontwerp van wet gehoord.

Wat het strafrechtelijke optreden tegen de onbevoegde uitoefening der tandheelkunde betreft, kan het navolgende worden medegedeeld. In Maart 1934 heeft de ambtsvoorganger van den ondergeteekende aan den Minister van Justitie verzocht te bevorderen, dat het openbaar ministerie

daaraan de noodige aandacht zou wijden; de genoemde Minister heeft daarop een rondschrijven aan de procureurs-generaal bij de gerechtshoven over deze aangelegenheid doen uitgaan. In December 1935 werd dezerzijds bij Justitie op een nog krachtiger optreden tegen de onbevoegde tandtechnici aangedrongen. Nadien won evenwel de overtuiging veld, dat aan een aantal tandtechnici bij de uitvoering der wettelijke maatregelen onrecht was aangedaan, waarvan alsnog herstel zou moeten plaats hebben, weshalve een onverkort handhaven van de wet door het opmaken van processen-verbaal onbillijk moest worden geacht. Met een algemeene opschorting van de vervolgingen van de tandtechnici, die voor de revisie in aanmerking zouden komen, is evenwel gewacht, totdat het onderhavige wetsontwerp was ingediend. Op aandrang van den ondergeteekende heeft de Minister van Justitie in Juli jl. een aanschrijving gericht tot de procureurs-generaal bij de gerechtshoven met uitnoodiging om de laatstbedoelde tandtechnici voorloopig niet te doen vervolgen. Uitdrukkelijk werd hieraan echter toegevoegd, dat tegenover alle overige onbevoegde tandtechnici de wet onverkort moest worden gehandhaafd, en dat aan den tot nog toe bestaanden toestand van onzekerheid, waardoor zij veelal ongestoord hun gang konden gaan, door een krachtig strafrechtelijk optreden een einde behoorde te komen.

De Minister van Sociale Zaken,

C. P. M. ROMME.

MEDISCH TUCHTRECHT

IN NAAM DER KONINGIN

Het Centraal Medisch Tuchtcollege te 's-Gravenhage heeft de volgende beslissing gegeven betreffende de klacht van:

X., tandarts, wonende te A.
tegen

Y., tandarts, wonende te B.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege:

Gezien de stukken;

Gehoord den klager en den tandarts over wien geklaagd is;

Overwegende:

dat klager zich bij schrijven ingekomen 4 Mei 1938 heeft gewend tot het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam, met een klacht tegen Y., tandarts, wonende te B., voor den inhoud waarvan naar na te melden beslissing wordt verwezen;

dat het Medisch Tuchtcollege te Amsterdam deze klacht gegrond heeft geacht, en den maatregel van berisping heeft toegepast op den tandarts Y. bij beslissing van 5 Juli 1938, luidende:

„Het College voor medisch tuchtrecht en oplossing van geschillen in eersten aanleg, volgens art. 1 der wet van 2 Juli 1928 Stsbl. no. 222, gevestigd te Amsterdam:

Gezien een klacht van X., tandarts, wonende te A., tegen Y., tandarts wonende te B., bij den secretaris van het College ingekomen op 4 Mei 1938;

Gelet op hetgeen ter terechtzitting van 28 Juni 1938 heeft plaats gehad en op de stukken ten aanzien waarvan de voorschriften van de artt. 37 e.v. van het Reglement Medisch Tuchtrecht zijn toegepast;

Gehoord den klager, zijnde tandarts Y., de persoon, over wien geklaagd is, hoewel behoorlijk tegen de terechtzitting opgeroepen, niet verschenen;

Overwegende dat de op 3 Mei 1938 gedagteekende klacht inhoudt, dat tandarts Y. te B. de tandheekkunde uitoefent te A., waar ook klager

als tandarts gevestigd is, aan straat no . — dat aldaar het „naambord” niet den naam van een tandarts vermeldt doch „Tandheelkundig Instituut”” dag. 9—11, Wo. 2—4, Dins. Vrij. 7—8, — dat het dagblad H. en het weekblad K. regelmatig advertenties bevat, vermeldende „Tandheelkundig Instituut „” straat no . A. telefoon met opgave der reeds genoemde spreekuren en „Tarieven verkrijgbaar aan het Instituut”;

Overwegende dat klager als te A. gevestigd tandarts rechtstreeks belanghebbende is;

Overwegende dat tandarts Y. in zijn verweerschrift, voorzien van het hoofd „Tandheelkundig instituut „” en als adres daarvan vermeldende” A straat no” deze feiten ten deele uitdrukkelijk heeft erkend en verdedigd en overigens niet heeft weersproken, zoodat deze, nu tandarts Y. ter terechtzitting, voor de behandeling van deze zaak bepaald, niet is verschenen, als vaststaande moeten worden aangenomen met zijn verantwoordelijkheid daarvoor;

Overwegende dat het College geen termen heeft gevonden, om overeenkomstig art. 12 der wet van 2 Juli 1928 B. 222 te beslissen, dat tandarts Y. moet verschijnen op een te bepalen dag, daar wel kan worden gezegd, dat de behandeling der zaak in vollen omvang niet mogelijk blijkt zonder dat tandarts Y. gehoord wordt, doch niet dat het algemeen belang die afdoening vordert;

Overwegende dat het College diensvolgens bij gebreke van voldoende feitelijke gegevens buiten beschouwing moet laten den inhoud der advertenties en het niet vermelden van den naam van tandarts Y. als de tandarts, die straat no . te A. de tandheelkundige praktijk uitoefent, en de aankondiging als „Tandheelkundig instituut „”; doch dienaangaande toch wil opmerken, dat het reeds meermalen beslist heeft, dat de voor eigen rekening werkende tandarts, die zich aandient als „Tandheelkundig instituut” en zijn naam als voor de praktijk-uitoefening verantwoordelijk tandarts verzwijgt, een handeling verricht, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt;

Overwegende wat het overige deel der klacht betreft, dat tandarts Y. zich schuldig maakte aan een handeling, waardoor het vertrouwen in den stand der tandartsen wordt ondermijnd door voor het „Tandheelkundig instituut „” straat no . A., waar hij de tandartspraktijk uitoefent, reclame te maken op het doek van de bioscoop te A., daar dit vertrouwen zich niet verdraagt met een reclamemakende gelijkstelling van de tandheelkundige praktijk met allerlei commercieel middenstandsbedrijf, waaraan de hoogere eischen, die het vertrouwen in de tandartspraktijk stelt, ten eenen male vreemd zijn;

Overwegende dat het College bij het bepalen van de op te leggen maatregel er mee rekening houdt, dat op tandarts Y. op 6 Juli 1937 door dit

College de maatregel van waarschuwing is toegepast ter zake van het verrichten van een handeling, waardoor het vertrouwen in den stand der tandartsen wordt ondermijnd;

Overwegende dat deze beslissing met het oog op haar belang voor bekendmaking in aanmerking komt;

Beslissende:

Verstaat dat tandarts Y. te B. zich schuldig maakte aan een handeling, die het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt;

Past deswege op hem toe den maatregel van *berisping*.

Beveelt dat deze beslissing met inachtneming van het bepaalde in art. 63 van het K.B. van 31 October 1929, Stsbl. no. 474, zal worden bekend gemaakt;

Verstaat dat deze bekendmaking zal geschieden door plaatsing van een afschrift der beslissing in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid en door toezending van een afschrift der beslissing ter publicatie in na te melden tijdschriften, aan de redactie van het Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde, den Geneeskundigen Gids, en het Tijdschrift voor Tandheelkunde;

Verstaat dat noch aan klager, noch aan den persoon over wien geklaagd is, kosten, voor hen uit de behandeling van de zaak voortvloeiende, uit 's Rijks kas zullen worden vergoed.

Aldus gewezen door de heeren: mr. B. de Gaay Fortman, voorzitter, dr. J. C. Went, lid, dr. A. Bonebakker, plv. lid, W. L. van Andel en W. A. Becker, leden, in tegenwoordigheid van mr. W. F. Schokking, secretaris, op 5 Juli 1938".

dat tandarts Y., die van voormelde beslissing afschrift ontving op 12 Juli 1938, daartegen tijdig, immers bij beroepschrift ingekomen 5 Augustus 1938, bij het Centraal Medisch Tuchtcollege in hooger beroep is gekomen, en in dat beroepschrift en voorts mondeling ter terechtzitting zijn bezwaren tegen de bestreden beslissing, waarop hieronder voorzoover noodig zal worden ingegaan, heeft uiteengezet;

Overwegende:

dat tandarts Y. ter zijner verdediging heeft aangevoerd, dat niet hij, doch het Tandheelkundig Instituut " . . ." voor de hem in het klaagschrift ten laste gelegde feiten, welke hij overigens niet ontkent, aansprakelijk is, en zijn naam noch op het naambord van het perceel . . . straat no. . . , noch in de advertentiën in de H., de K., en in de reclame op het doek van de . . . bioscoop te A. voorkomt, doch ten onrechte; dat immers tandarts Y. ter terechtzitting in hooger beroep heeft verklaard, dat het Tandheelkundig Instituut „ . . .”, gevestigd te A., . . . straat no. . . , aanvankelijk door hem is geëxploiteerd tezamen

met de heeren E. en F., Duitsche tandartsen, die niet in Nederland als zoodanig bevoegd zijn, en later, na hun uittreden, door hem alleen;

dat hieruit volgt, dat alleen tandarts Y. verantwoordelijk is voor de wijze waarop dit Tandheelkundig Instituut " . . ." te A. tegenover het publiek is opgetreden en optreedt, daar de handelingen van dit Instituut in onafscheidelijk verband staan met de wijze waarop, en de voorwaarden waaronder tandarts Y. in dit Instituut de praktijk als tandarts uitoefent, en personen, die niet tot de uitoefening van de tandheelkundige praktijk bevoegd zijn, bezwaarlijk verantwoordelijkheid kunnen dragen voor de wijze waarop tandarts Y. de praktijk als tandarts uitoefent;

Overwegende:

dat een op tandheelkundig gebied niet deskundig persoon, die tandheelkundige hulp behoeft, in den regel niet kan beoordeelen, welke behandeling voor hem noodzakelijk is, en bij de keuze van een bepaalde behandeling dus geheel moet afgaan op hetgeen de door hem gekozen tandarts, als man van karakter en bekwaamheid, hem adviseert;

dat hieruit voortvloeit, dat bij de keuze van een tandarts het vertrouwen in het karakter en de bekwaamheid van den tandarts, tot wien men zich wendt, een belangrijke factor vormt;

dat een tandarts, die op eigen verantwoordelijkheid de praktijk uitoefent, dit dan ook behoort te doen onder eigen naam, en niet behoort schuil te gaan onder een willekeurig opschrift op de deur van het perceel, waar hij werkzaam is;

dat het niet vermelden van zijn naam een tandarts geen vrijbrief geeft voor handelingen, welke hij onder eigen naam niet zou mogen verrichten;

dat elke vorm van reclame, waarbij een tandarts patiënten tracht te trekken op de wijze waarop een koopman zijn omzet tracht te vergrooten, en aldus de aandacht afleidt van het persoonlijk element, hetwelk in de uitoefening van de praktijk door den tandarts gelegen is, de juiste verhouding tusschen tandarts en patiënt miskent, bij het publiek onjuiste voorstellingen omtrent die verhouding wekt, en daardoor het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt;

dat zulks het geval is, wanneer een tandarts tegenover het publiek optreedt onder een bepaalden handelsnaam, en ook wanneer hij evenals een winkelier reclame maakt op het doek van een bioscoop;

dat het College in eersten aanleg terecht heeft beslist, dat klager als te A. gevestigd tandarts bij deze klacht rechtstreeks belanghebbende is;

dat dit College, in aanmerking nemende, dat reeds eerder op tandarts Y. de maatregel van waarschuwing is toegepast, terecht op tandarts Y. den maatregel van berisping heeft toegepast;

dat uit het vorenstaande volgt, dat de bezwaren, welke tandarts Y. heeft aangevoerd tegen de door hem bestreden beslissing, ongegrond zijn, zoo dat het beroep van tandarts Y. moet worden afgewezen;

Overwegende:

dat deze beslissing met het oog op haar belang voor bekendmaking in aanmerking komt;

Rechtdoende in hooger beroep:

Wijst het beroep van tandarts Y. af.

Beveelt dat deze beslissing met inachtneming van het bepaalde in art. 63 van het K.B. van 31 October 1929 S. 474 zal worden bekend gemaakt; Verstaat dat deze bekendmaking zal geschieden door plaatsing der beslissing in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid, en door toezending van een afschrift der beslissing ter publicatie in na te melden tijdschriften aan de Redactie van het Tijdschrift voor Tandheelkunde, het Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde, de Geneeskundige Gids, het Weekblad van het Recht, en de Nederlandse Jurisprudentie.

Aldus gewezen in Raadkamer op Maandag 12 December 1938 door de heeren Prof. Mr. P. J. M. Aalberse, Voorzitter, Dr. C. H. A. T. Fehmers en Prof. Dr. W. P. C. Zeeman, Leden-Geneskundigen, I. A. Holthaus en J. Sanders Ez., leden-tandartsen, in tegenwoordigheid van Mr. L. Lindeboom, Secretaris.